

ย่อเอกสาร

Abstracts

Laga M, Manoka A, Kivuvu M, et al. Non-ulcerative sexually transmitted diseases as a risk factors for HIV-1 transmission in women: results from a cohort study. AIDS 1993;7:95-102

เป็นที่ยอมรับว่าโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง que เพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โรคชนิดที่มีแผลที่อวัยวะเพศ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการติดเชื้อเอดส์กับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดที่ไม่มีแผล (โรคหนองใน หนองในเทียม โรคพยาธิในช่องคลอด (trichomoniasis)) มีรายงานการศึกษาน้อยมาก ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาว่า กามโรคชนิดที่ไม่มีแผลจะมีส่วนเพิ่มการแพร่เชื้อเอดส์ทางเพศสัมพันธ์หรือไม่? โดยทำการศึกษาในหญิงบริการทางเพศในเมืองคินซาซา ประเทศแซร์ (Zaire)

การศึกษานี้ ทำในหญิงบริการจำนวน 431 คน ซึ่งเริ่มแรกทีเดียว ไม่ติดเชื้อเอดส์ ติดตามหญิงกลุ่มนี้ไป 2 ปี โดยมีการตรวจกามโรคทุกเดือน และตรวจหาการติดเชื้อเอดส์ทุก 3 เดือน ปรากฏว่ามีหญิงบริการมาติดตามการตรวจรักษาและสามารถรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วน 190 ราย โดยในจำนวนนี้ ติดเชื้อเอดส์ 68 ราย

ผลการศึกษาพบว่า อัตราอุบัติการณ์ของการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนี้ เท่ากับร้อยละ 9.8 หญิงที่ติดเชื้อมีอายุเฉลี่ยต่ำกว่าหญิงที่ไม่ติดเชื้อ (24.6 ปี เทียบกับ 26.8 ปี $p = 0.04$) ตลอดช่วงเวลาที่ศึกษา พบว่า หญิงที่ติดเชื้อเอดส์มีอุบัติการณ์ของโรคหนองใน หนองในเทียม และโรคพยาธิในช่องคลอดสูงกว่า กามโรคชนิดที่มีแผลที่อวัยวะเพศก็สูงกว่าเช่นเดียวกัน แต่มีอุบัติการณ์ต่ำมาก เมื่อวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติพบว่า การป่วยเป็นโรคหนองในเพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ 4.8 เท่า (95% confidence interval (CI) = 2.4 - 9.8) โรคหนองในเทียม 3.6 เท่า (95% CI = 1.4 - 9.1) และโรคพยาธิในช่องคลอด 1.9 เท่า (95% CI = 0.9 - 4.1)

ผู้วิจัยสรุปว่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ชนิดที่ไม่มีแผลเพิ่มความเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในสตรี และเนื่องจากโรคกลุ่มนี้มีอยู่ชุกชุมทั่วโลก จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะเพิ่มการแพร่เชื้อเอดส์ทางเพศสัมพันธ์อยู่ในปัจจุบัน และการค้นหาผู้ติดเชื้อกามโรคและให้การบำบัดรักษาโดยทั่วถึง ก็จะเป็นมาตรการสำคัญประการหนึ่งในการป้องกันกาแพร่ระบาดของโรคเอดส์

วิวัฒน์ ไรจนพิทยากร พ.บ.

Carey RF, Herman WA, Retta SM, Rinaldi JE, Herman BA, Athey TW. Effectiveness of latex condoms as a barrier to human immunodeficiency virus-sized particles under conditions of simulated use. *Sexually Transmitted Diseases* 1992; 19:230-4.

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในห้องทดลองเพื่อตรวจสอบคุณภาพของถุงยางอนามัย โดยใช้อุปกรณ์เลียนแบบการมีเพศสัมพันธ์ ควบคุมระบบให้เหมือนมีเพศสัมพันธ์จริงๆ เช่น ความแรง ความเป็นกรดเป็นด่าง ความตึงผิว และรูปแบบทางกายวิภาค (anatomical geometry) ส่วนสารที่เลียนเชื้อเอดส์ทำด้วยโพลีสไตรีนขนาด 110 นาโนเมตร อาบด้วยสารเรืองแสงอยู่ในช่องเหลวที่ทำให้คล้ายน้ำกาม และตรวจสอบการรั่วซึมของถุงยางอนามัยด้วยเครื่อง Spectrofluorometry

ผลการศึกษาพบว่า มีการรั่วซึมในถุงยาง 29 ชิ้น จากจำนวนที่ศึกษา 89 ชิ้น (ซึ่งล้วนเป็นถุงยางที่ซื้อมาจากร้านค้า) อย่างไรก็ตาม ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันการรั่วซึมได้ดี โดยคำนวณได้ว่า การใช้ถุงยางอนามัยดีกว่าการไม่ใช้ถึง 10,000 เท่า

การศึกษานี้สรุปว่า "ถุงยางอนามัย แม้จะช่วยลดความเสี่ยงของการแพร่เชื้อเอดส์ได้ แต่ก็ไม่สามารถป้องกันการแพร่ได้แน่นอน"

วิวัฒน์ โรจนพิทยากร พ.บ.